Вх. № 18/597 від 21 жовтня 2026 року

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Челбаєва Ірина Анатоліївна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такою, що не відповідає частині другій статті 3, частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 55, пунктам 2, 4 частини другої статті 129 Конституції України, частину десяту статті 60^2 Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322–VIII (далі – КЗпП України) у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Кодексу законів про працю України щодо удосконалення правового регулювання окремих питань надомної та дистанційної роботи" від 27 березня 2025 року № 4339–IX (далі – Закон № 4339), у частині фрази „а також якщо працівник не навів фактів, які підтверджують, що дискримінація, сексуальне домагання чи інші форми насильства мали місце"; „у частині, що не покладає на роботодавця обов'язку обґрунтувати і довести неможливість дистанційної роботи, зважаючи на трудову функцію працівника" та „у частині, що обмежує тимчасове переведення на дистанційну роботу строком до двох місяців без його збереження на час розгляду спору щодо відмови в переведенні".

Авторка клопотання твердить, що внаслідок застосування частини десятої статті 60^2 КЗпП України зазнало порушення її право на рівність і захист від дискримінації (стаття 21, частини перша, друга статті 24 Конституції України), право на судовий захист (частина перша статті 55 Конституції України), право на працю (частина перша статті 43 Конституції України) та право на соціальний захист у разі втрати непрацездатності (частина перша статті 46 Конституції України). Також скаржник зазначив, що частина друга статті 3, частина перша статті 8, пункти 2, 4 частини другої статті 129 Конституції України „залучаються як конституційні параметри перевірки".